

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobce: **E. S.**, státní příslušnost Ukrajina
zastoupen advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2017, č. j. MV-116940-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 9.11.2017, č.j. MV-116940-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti předchozímu prvostupňovému správnímu rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 23.1.2017, č.j. OAM-21817-34/TP-2015, MV-32467-10/OAM-2016, kterým byla postupem podle ust. § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999

Sb., ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce k trvalému pobytu, podaná podle ust. § 66 odst. 1 písm. d) citovaného zákona. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu, přičemž doložení takového dokladu je podmínkou pro vydání povolení k trvalému pobytu ve smyslu posledně citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že ve vztahu ke splnění podmínky předpokládané ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců předložil v řízení před správním orgánem prvního stupně takové doklady, které splnění podmínky prokazovaly; konkrétně se jedná o skutečnost, že úhrnný měsíční příjem žalobce a společně s tím posuzovaných osob nebyl nižší, než součet částek životních minim uvedených osob a částky, kterou věrohodně prokázal jako částku skutečně odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a těchto společně posuzovaných osob. Prvostupňový správní orgán ovšem akceptoval pouze část žalobcem předložených dokladů, konkrétně těch, které se vztahovaly k příjmu manžela jeho matky, zatímco příjem žalobcovy matky nebyl při posuzování výše úhrnného měsíčního příjmu správním orgánem zohledněn. Podle názoru prvostupňového správního orgánu nebylo možné do úhrnného měsíčního příjmu žalobce a společně posuzovaných osob zahrnout příjem matky proto, neboť byla předložena pouze pracovní smlouva ze dne 16.10.2016 na dobu určitou od 17.10.2016 do 16.10.2017 v níž bylo uvedeno, že mzda matky žalobce činí 10 200 Kč, přičemž ovšem nebylo předloženo potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného měsíčního příjmu za předchozí kalendářní čtvrtletí. Z ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že výčet dokladů, jimiž se prokazuje úhrnný měsíční příjem je výčtem deklaratorním, nikoliv taxativním. Je tedy na účastníkovi řízení, jakým způsobem úhrnný měsíční příjem prokáže. Žalobce namítal, že správní orgán není oprávněn k tomu, aby svévolně trval na tom, že v případě příjmů ze závislé činnosti musí žadatel předložit potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku. Takovýto závěr je rozporný se zněním ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pracovní smlouva matky žalobce, z níž vyplýval její příjem ze závislé činnosti, splňovala náležitosti dokladu, kterým se prokazuje zajištění prostředků k trvalému pobytu.

III. Vyjádření žalované k žalobě

3. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Dále uvedla, že pracovní smlouva matky žalobce byla uzavřena s firmou P. O. na dobu určitou od 17.10.2016 do 16.10.2017. V této smlouvě byla stanovena základní měsíční mzda. Nicméně matka žalobce nedoložila potvrzení o výši průměrného čistého příjmu a kromě toho se opět jednalo o pracovní smlouvu na dobu určitou a tento příjem nesplňuje požadavky ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, aby příjem cizince byl stálý a pravidelný a zajištěný do budoucna. V době vydání rozhodnutí žalovanou již matka žalobce tímto příjmem nedisponovala. Správní orgány proto posoudily tento příjem jako příjem, jenž nesplňuje požadavky ust. § 71 odst. 1 posledně citovaného zákona.

Správní orgán je přitom povinen rozhodovat podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl za splnění podmínek ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání.
5. V rámci žaloby žalobce namítal, že správní orgány obou stupňů v rozporu se zněním ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezohlednily žalobcem předloženou pracovní smlouvu jeho matky, z níž vyplýval i její příjem ze závislé činnosti; žalobce přitom namítal, že je na účastníkovi řízení, jakým způsobem úhrnný měsíční příjem správnímu orgánu prokáže. K této žalobní námitce uvádí soud následující.
6. Jak vyplývá z obsahu správního spisu podal žalobce dne 14.12.2015 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Podle ust. § 70 odst. 2 písm. d) tohoto zákona je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu mimo jiné předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (s výjimkami, které nejsou relevantní pro nyní projednávanou věc, poznámka soudu).
7. Podle ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší, než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66, může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 – 4 o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpis z účtu, vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmů.

8. V rámci prvostupňového správního rozhodnutí je uvedeno, že v případě žalobce bylo zjištěno, že společně posuzovanými osobami je kromě něj jeho matka paní M. S., státní příslušnost Ukrajina, manžel matky žalobce pan S. M., státní příslušnost Ukrajina a syn matky žalobce nelzetilý S. M., státní příslušník Ukrajiny, kteří s žalobcem užívají byt v B. na ulici R. 79/1. Správní orgány dospěly k závěru, že s ohledem na ustanovení zákona o životním a existenčním minimu je v případě žalobce třeba považovat za částku životního minima částku 10 560 Kč. Správní orgány dále vyšly ze zjištění, že žalobce v průběhu řízení věrohodně prokázal částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob ve výši 6 000 Kč měsíčně. Správní orgány dovodily, že celkovou určující částku, kterou byl žalobce povinen doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem, je třeba považovat za součet uvedených částek životního minima a částky skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení, jenž dohromady představuje sumu ve výši 16 560 Kč. Tyto závěry žalobce nijak nezpochybňuje.
9. Mezi účastníky řízení není sporné a z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgány akceptovaly příjem manžela matky žalobce ve výši 13 740,29 Kč měsíčně. Pokud pak jde o žalobcem dokládané příjmy jeho matky, žalobce předložil doklad o jejím čistém měsíčním příjmu za měsíce září 2015 ve výši 12 060 Kč, za měsíc říjen 2015 ve stejné výši, a dále rovněž za měsíc říjen 2015 ve výši 2 512 Kč, za měsíc listopad 2015 ve výši 14 386 Kč, za měsíc prosinec 2015 ve výši 14 386 Kč, za měsíc leden 2016 ve výši 14 118 Kč, za měsíc duben 2016 ve výši 11 898 Kč, za měsíc květen 2016 ve výši 13 085 Kč, za měsíc červen 2016 ve výši 13 915 Kč, za měsíc červenec 2016 ve výši 13 253 Kč, a za měsíc srpen 2016 ve výši 14 214 Kč. Uvedená potvrzení o výši výdělku byla doplněna pracovními smlouvami uzavřenými s Ing. J. S. a společností MAKRO Cash & Carry ČR s.r.o. V průběhu správního řízení prvostupňový správní orgán konstatoval, že nemohl akceptovat doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu, kdy pracovní poměr matky žalobce u Ing. J. S. končil dne 31.10.2016, přičemž nebylo doloženo, že by matka žalobce tohoto příjmu dosahovala v budoucnu v souladu s ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
10. Prvostupňový správní orgán proto vyzval žalobce výzvou ve smyslu ust. § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění pozdějších předpisů dne 15.9.2016 k odstranění vad žádosti. V jejím rámci byl žalobce poučen o možnostech doložení dokladů ve smyslu ust. § 71 odst. 1 posledně citovaného zákona tak, aby bylo prokázáno, že jeho příjem je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob dosahuje částek stanovených zákonem. Z podrobně koncipované výzvy v rozsahu celkem 6 stran mimo jiné vyplývá, že žalobce byl poučen, že forma dokladu o úhrnném měsíčním příjmu není zákonem přímo stanovena a záleží zejména na druhu příjmu, kterého žadatel či společně posuzované osoby dosahují. Nejčastější formou dokladů prokazující úhrnný měsíční příjem cizince (popř. s ním společně posuzovaných osob), mohou být zejména v případě příjmů zaměstnance – potvrzení zaměstnance o výši průměrného čistého měsíčního výdělku za předchozí kalendářní čtvrtletí (§ 356 zákona č. 262/2006 Sb. zákoníku práce) a originál nebo ověřená kopie platné pracovní smlouvy. Ve výzvě je dále uvedeno, že potvrzení zaměstnavatele o konkrétní výši průměrného čistého

měsíčního výdělku mohou nahradit i výplatní pásky za příslušné období, pokud však mají důkazní a vypovídající hodnotu.

11. Jak již bylo konstatováno, na uvedenou výzvu žalobce předložil potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti vydané Ing. J. S., s potvrzením o výši čistých příjmů za měsíc červen, červenec a srpen 2016 a dále byla doložena pracovní smlouva, z níž vyplývá, že matka žalobce je zaměstnána u Ing. J. S. v období od 1.4. do 31.10.2016. Zástupce žalobce byl obeznámen s tím, že prvostupňový správní orgán neakceptuje doklady týkající se příjmů matky žalobce, neboť její pracovní poměr skončí ke dni 31.10.2016 a rodina nebude tohoto příjmu dosahovat do budoucna (viz vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 9.11.2016 založené ve spise). Zástupce žalobce proto prvostupňovému správnímu orgánu předložil novou pracovní smlouvu matky žalobce. Z ní vyplývá, že smlouva byla uzavřena s firmou P. O., M. 196, B., IČO 47944153 na dobu určitou od 17.10.2016 do 16.10.2017 se zkušební dobu na období 3 měsíců ode dne nástupu práce s tím, že základní měsíční mzda byla stanovena ve výši „10 200 Kč“.
12. Prvostupňový správní orgán i žalovaný ve svých rozhodnutích uvedli, že nemohli akceptovat doklady vztahující se k příjmu matky žalobce, neboť byla předložena pouze posledně citovaná pracovní smlouva na dobu určitou od 17.10.2016 do 16.10.2017 v níž je uvedena pouze mzda ve výši „10 200 Kč“, přičemž nebylo předloženo potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku za předchozí kalendářní čtvrtletí; z uvedené pracovní smlouvy nelze dovodit čistý měsíční příjem matky žalobce. Prvostupňový správní orgán dále uvedl, že žalobce nepředložil správnímu orgánu žádné potvrzení o příjmu matky, ačkoliv tato je u P. O., IČO 47944153 k datu vydání prvostupňového rozhodnutí zaměstnána více než 3 měsíce. Žalovaná doplnila, že se navíc jedná o pracovní smlouvu na dobu určitou, přičemž takovýto příjem by nesplňoval požadavky ve smyslu ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy musí být doloženo, že příjem cizince je stálý a pravidelný a zajištěný do budoucna. Žalovaná dále doplnila, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí.
13. Uplatněná žalobní námitka spočívá v tvrzení, že jestliže žalobce předložil v rámci řízení předmětnou pracovní smlouvu matky, z níž vyplýval její příjem ze závislé činnosti, pak se mu podařilo prokázat naplnění shora citovaných podmínek ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Mezi účastníky řízení není v podstatě sporné to, že výčet dokladů ve smyslu ust. § 71 odst. 1 posledně citovaného zákona není výčtem taxativním nýbrž deklaratorním. To kromě jiného vyplývá i ze shora citované výzvy prvostupňového správního orgánu ze dne 15. září 2016, kde je mimo jiné obsaženo poučení, že potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku za předchozí kalendářní čtvrtletí a originál nebo ověřená kopie platné pracovní smlouvy je jedním z nejčastějších dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem cizince, přičemž ve výzvě je dále uvedeno, že potvrzení zaměstnavatele o konkrétní výši průměrného čistého měsíčního výdělku mohou

nahradiť i výplatní pásky za príslušné obdobia, pokiaľ však majú dôkaznú a vypovedajúcu hodnotu.

14. K žalobní námitke súd uvádza, že žalobci nič nebránilo do doby vydání prvostupňového správneho rozhodnutia, aby predložil napr. výplatní pásky matky či potvrzení o jejím čistém výdělku (pokiaľže ovšem jeho matka skutočne vykonával závislou činnosť a dosahovala z ní príjmy), pričom žalobca mohol tieto doklady či doklady obdobné predložiť i v rámci odvolacieho řízení. Na žalované by pokiaľ bolo na posouzení, zda takovýto důkaz připustí či nikoliv (viz ust. § 82 odst. 4 správneho řádu). Za uvedeného stavu súd souhlasí s názory správnych orgánů, že žalobce tímto postupem nedoložil doklady, které by prokazovaly splnění podmínky ve smyslu ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud v Brně zdůrazňuje, že v případě předmětné žádosti žalobce šlo o žádost o nejvyšší pobytové oprávnění – povolení k trvalému pobytu. Zákon o pobytu cizinců obsahuje zprísňení podmínek oproti napr. žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, jež zcela odpovídají povaze trvalého pobytu představujícímu v pomyslné hierarchii pobytových titulů vrchol (viz napr. rozsudek Nejvyššího správneho soudu ze dne 29.1.2015, č.j. 10 Azs 245/2014-41).
15. Shora vyslovené závěry vyplývají z četné judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví (viz napr. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15.9.2017, č.j. 5 A 80/2014-35, zdejšího soudu ze dne 17.9.2018, č.j. 29 A 109/2016-29, Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 28.3.2018, č.j. 52 A 68/2017-56). Zákon o pobytu cizinců v posledně zmiňovaném ustanovení výslovně stanoví, že za příjem podle věty první § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (tj. za pravidelný příjem), se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatků na děti, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek systému pomoci v hmotné nouzi. Tímto započitatelným příjmem je dle zákona č. 110/2006 Sb. o životním a existenčním minimu (§ 7 odst. 1 písm. a) citovaného zákona) mimo jiné i příjem ze závislé činnosti podle zákona o daních z příjmů, kterým je mimo jiné i příjem z pracovně právního poměru (viz ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů). Citované ustanovení zákona o pobytu cizinců současně upravuje demonstračním výčtem doklady, kterými lze prokázat příjem cizince v případě společně posuzovaných osob, pričomž ve vztahu k prokázání příjmů z pracovně právního vztahu je tímto podkladem potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku. Jak již bylo uvedeno, dosahování požadovaných částek příjmů lze prokázat i jiným způsobem, než zákonem zmíněným potvrzením zaměstnavatele (například i výplatní páskou), ale vždy se musí jednat o věrohodný způsob prokázání tohoto příjmu. Žalobcem předložená pracovní smlouva bez dalšího nemůže naplňovat podmínku prokázání příjmů ve smyslu ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jak již bylo shora uvedeno, žalobce byl v rámci správneho řízení před vydáním prvostupňového správneho rozhodnutí dostatečným způsobem srozuměn o závěru správnych orgánů o nezohlednění příjmů matky žalobce, včetně odůvodnění, a těmto porozuměl. Žalobcem uplatněná žalobní námitka není důvodná.

V. Závěr na náklady řízení

16. Na základě všech uvedených skutečností a úvah krajský soud neshledal podanou žalobu důvodnou, proto ji postupem podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl.
17. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. podle něhož platí, že žalobce, který neměl ve věci úspěch nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem, přičemž straně žalované žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. srpna 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu